

НА ВЫСТАЎЦЫ. Фотаздымак К. ЛЯХОВИЧА.

ЗАЗІРНЕМ У ЗАЎТРА

У мінулыя пятніцу ў Мінскім Доме архітэктараў адбылося грамадскае абмеркаванне праектных прапановаў забудовы гэтагоўнага плошчаў сталіцы — Цэнтральнай і плошчы Свабоды. Як вядома, адзін бок Цэнтральнай плошчы яшчэ не забудаваны, чыпер там знаходзіцца маладзеванская дзямі. Група архітэктараў «Мінспраект» прапанавала паставіць на іх месцы вышынны будынак. Згодна з гэтай прапановай, плошча працягваецца ў бок ракі, на крутых схілах будуюць прыгожыя слупішчы, якія прыпадуюць у зону адпачынку, што размяшчаюцца ў пойме Свіслачы. Цэнтральная плошча злучыцца з плошчай Свабоды, якую ірміруецца рэканструаваць. Таміж Планіраваць магістральна-нафедаральным саборам архітэктараў прапанавана паставіць новы будынак тэатра імя Янкі Купалы. Праектную прапанову тэатра зрабіў архітэктар С. Мусісін.

Узровень абмеркавання падрабязна разгледзелі прапановы і зрабілі шмат намірэнняў заўваг. Слушна крытыкавалася праект будынка тэатра. Адзначалася, што тэатр вельмі сціснуць з баню. Гэта не дае магчымасці больш прадумаваць размяшчэнне яго слупішчы, пад'езд, дасягнуць пазней архітэктурнай выразнасці.

Крыўка раней у Мінскім Доме архітэктараў грамадска абмеркавалі праектныя прапановы па канчаткова вырашэнню плошчы імя Леніна ў Мінску. Таксама былі зроблены заўвагі, якія будуюць удзельнікі пры праектаванні.

ЭКСПАНАТЫ РАСКАЖУЦ АБ МУЖНАСЦІ

У Вярхоўнім гістарычна-рэвалюцыйным музеі неўзабаве будзе адкрыта новая зала — «Вялікая Айчынная вайна». У ёй наведальнікі ўбачаць дакументы і экспанаты пра паліт, які адбыўся ў раёне на працягу 1939 — 1945 гадоў. Асобнае месца займюць мастацкія ад тэрачнай абароны вёскі Залівава ўлетку 1941 года. Супрацоўніцы музея ўдалося адшукаць непасрэдных удзельнікаў гэтай бітвы, запісаць іх успаміны.

Праект новай залы музея зроблены па эскізу брацкага мастака І. Фіцсва.

УСЕСАЮЗНЫ КОНКУРС ФАТА-МАЙСТРОЎ

М. ДУЧЫЦ. На прадвесні.

ЗАГАДЧЫК кафедры музыкі Магілёўскага педінстытута І. Башко (гл. газету «Літаратура і мастацтва» ад 10 лютага г.г.) мае рацыю: галоўнае, што пераходзіць развіццё народнай выканальнай харавой творчасці — адсутнасць добра падрыхтаваных кіраўнікоў.

Не ўступілі ў палеміку з аўтарам, амне хочацца ўзяць яшчэ некалькі пытанняў, ад вырашэння якіх у значнай ступені залежыць палепшэнне падрыхтоўкі дырыжораў для самадзейнасці.

ЕСЦЬ ТАКАЯ ПРАФЕСІЯ

У дзіцячых музычных школах, на мой погляд, недадзельна палупрытуюць прафесію дырыжора-харавіка. Не дзіва, што выпускнікі іх псіхалагічна не падрыхтаваны да паступлення на дырыжорска-харавы аддзяленні музычных вучылішчаў. Яны падаюць заявы з просьбай аб залічэнні на фартэп'янавы аддзяленні, і толькі не прайшоўшы на курсы, гатовы вучыцца на дырыжора. Большасць у працэсе навучэння пазнае ўсю прыянасць сваёй будучай прафесіі. Але ж гэта магчыма адбыцца і раней, і тады мы дупікалі б менш памылак пры прыёме.

У нас заганда мала музычных школ, у якіх вядзецца спецыяльныя заняткі дырыжываннем (а ён ёсць у вучэбных планах). Харавыя заняткі ў музычных школах сталі чыпер абавязковымі. Наўнянасць харавыя класы і ўключэнне ў праграму прадмет дырыжываннем дзіцячым педагогічным калектывам музычных школ усе магчымыя падрыхтоўкі выпускнікоў да паступлення на дырыжорска-харавы аддзяленні музычных вучылішчаў. Трэба гэтыя магчымасці выкарыстоўваць.

НЕ ТОЛЬКІ НА СТУДЭНЦКАЙ ЛАВЕ

Ужо з простага пераліку патрабаванняў, якія ставіцца да дырыжора-харавіка, відаць, наколькі складана авалодаць гэтай прафесіяй. Разумнае грамадскае значэнне сваёй працы, безадкорнае валоданне тэхнічнай дырыжываннем, музычным інструментам і асновамі вакалу, адточаны слых — усё гэта абавязкова для дырыжора, але гэта яшчэ не ўсё. Здольнасці арганізатара, арыстызма, працавітасці і настойлівасці, творчасць гарэне — гэтыя якасці, неабходныя дырыжору, не забудзеш на студэнцкай лаве. Патрэбна сур'ёзная і працяглая працяжка.

Вось ужо тры год вучы ІІІ—ІV курсу Маладзеванскага музычнага вучылішча кіруюць самадзейнымі харамі прадпрыемстваў і навучных устаноў. Дваццаць самадзейных выпускнікоў было прадстаўлена на дзяржаўным экзамене па дырыжыванню ў 1966 годзе. І хоць у рабоце вучняў яшчэ дэфект не ўсё гадка, праца іх кіраўнікі самадзейных хароў і здача дзяржаўных экзаменаў з гэтымі харамі цалкам себе апраўдала. Вучні не толькі набываюць і развіваюць пад кіраўніцтвам педагогаў неабходныя навыкі, яны ўносяць пэўны ўклад у развіццё самадзейнага мастацтва.

Мы таксама лічым важным, каб з харавой самадзейнасцю быў пастаянна звязаны і педагог — выхавальца будучых дырыжораў. Большасць выкладчыкоў нашага вучылішча кірую харамі і прыцягвае да гэтай працы сваё вучняў. Будучы дырыжоры самі ствараюць і дырыжываюць асобнымі акампаніраванымі і дырыжыванымі праграмамі і асабліва цікавыя канцэртныя праграмы. Гэта другая форма практыкі, якая таксама цалкам апраўдала себе. Вучні ІІІ—ІV курсу нашага вучылішча чыпер кіруюць або суправаджаюць кіраўнікі самадзейных хароў Маладзеванскага клуба чыгуначнікаў, гарадскіх школ, хароў міліцыі, белічкі, прадпрыемстваў, харам у вёсцы Кургане Вілейскага раёна, Лебядзёўскай народнай харавой капэлы і многімі іншымі калектывамі.

На наш погляд, трэба ўзаконіць уключэнне ў дзяржаўны экзамен дырыжываннем як прафесіянальным, так і самадзейным харам.

КОЛЬКІ ТРЭБА ДЫРЫЖОРАЎ

Куды накіроўваюць маладога дырыжора-харавіка пасля заканчэння вучылішча? Куды хочаш, толькі не ў хор. У 1966 годзе Маладзеванскае музычнае вучылішча скончылі 26 дырыжораў-харавікоў. Дваццаць аднаго з іх мы па разнарадцы паслалі на работу ў агульнадукацыйныя школы настаўнікамі спеваў і чатырох — выкладчыкамі музычных школ (адзін быў пакінуты ў вучылішчы).

Сістэма размеркавання выпускнікоў, якая існуе сёння, амаль ігнаруе патрэбы сама-

жаснага складу хору, яго вонкавага выгляду, «вытрыманасцю» тэматкі. Якасць харавога гучэння, здольнасць хору глыбока і па-мастачку трактаваць творчарэчку не бяруцца ў разлік, а значыць, і не стымулююцца. Невыпадкова таму ў самадзейнасці мала распаўсюджана акептынае спяванне, якое найбольш адпавядае народнай выканальнай традыцыі. Толькі нямногія калектывы рызыкуюць выконваць класіку.

Аднабоковы, без належага ўліку спецыфікі падыход да адзінага самадзейнага хароў пашырае той разрыў, які пакуль што існуе паміж узроўнем падрыхтоўкі спецыялістаў-харавікоў і узроўнем самадзейнасці. Выпускнік нярэдка сутыкаецца з патрабаваннем любой цаной і за кароткі час падрыхтаваць праграму, «прамурацца», якім аддавалася так многа часу ў вучылішчы, аддавалася так многа часу ў культуры, музыцы, інтанцыі, аказваюцца проста непатрэбнымі, няма калі ніякіх займацца, і іншы дырыжор ступае на шлях далей ад прафесіянальнага.

Галоўным крытэрыем адзінага хароў на аглядах і фестывалях, на наш думку, павінна быць якасць гучэння, выразнасць выканання і скіраванасць рэпертуару. Такі падыход будзе стымуляваць творчы рост калектываў, будзе патрабаваць ад іх сістэматычнай работы.

Хачелася б адначасова звярнуць увагу на тое, што рэпертуар хароў і спецыяльных дырыжорскіх класаў музычных вучылішчаў прамерна акадэмічным. Як правіла, хоры мала спяваюць масавыя песні, што ў сваю чаргу, паглыбілае разрыў яго будучай практычнай работай.

ІСЦІ УГЛЫ

Дырыжораў-харавікоў для самадзейнасці рытууюць, галоўным чынам, дырыжорска-харавы аддзяленні музычных вучылішчаў. Выпускнікі вучылішча атрымліваюць трайную кваліфікацыю: дырыжора хору, настаўніка спеваў і агульнадукацыйнай школы і выкладчыка сельскагаспадарчай музычнай школы. І такі шырокі профіль мэтазгодны. Ён дае маладому спецыялісту магчымасць выбраць прафесію на свільнасці, дазваляе яму сумішчаць работу ў самадзейнасці з работай у школе там, дзе нехта атрымлівае поўную нагурузку (у вёсцы, напрыклад). У нас пераважнам влікая працяжка ў спецыялістаў з трох кірункаў, таму варта дамацца пра дэталей павелічэнне прыёму на дырыжорска-харавы аддзяленні музычных вучылішчаў. Гэта асабліва важна для вучылішчаў з малалікім харавым чыткам.

Там, дзе дырыжорска-харавы аддзяленні шматлікія, дзе кожны год на першы курс прымаюцца не менш групы (30 чалавек), ёсць умовы ўзorne наладзіць навучны праца і ўкамплектаваць хоры, якія б адпавядалі задачам падрыхтоўкі будучых дырыжораў. Невялікія ж наборы на дырыжорска-харавы аддзяленні немазгодныя перш за ўсё з пункту гледжання інтарэсаў арганізацыі вучэбнага працэсу. Нельга забываць, што для палепшэння якасці падрыхтоўкі спецыялістаў-харавікоў важнае значэнне мае і склад педагогічнага калектыва. Нешматлікасць яго не дае магчымасці наладзіць шырокую творчую работу сярод самаіх настаўнікаў.

Інтарэсы далейшага развіцця харавой справы патрабуюць, побач з павелічэннем прыёму на дырыжорска-харавы аддзяленні спецыяльных вучылішчаў, стварэння спецыяльнага харавога вучылішча (хору хлопчыкаў). Такое вучылішча павінна рытуваць спецыялістаў толькі аднаго профілю: «Дырыжор хору». Прапанова аб стварэнні падобнай спецыяльнай навучнай установы ўжо выказалася нашай музычнай грамадскасцю. Вучылішча з'явілася б цэнтрам падрыхтоўкі кваліфікаваных спецыялістаў, здольных несці высокапрафесіянальную ўраду культуру ў вёску.

Час нам мець у рэспубліцы і харавое тварыства, якое аб'яднала б самадзейнасці і прафесіянальнае творчыя сілы, накіроўвала б усё развіццё выканальнай творчасці, вызначала яе ўзровень.

ПРА ДОБЛЕСЦЬ, ПОДЗВІГІ І СЛАВУ...

СЯРГЕЮ СЕЛІХАНАВУ—50 ГОД

Працуючы над новым творам, ён, здаецца, з задавальненнем стварае некалькі яго варыянтаў. І потым, выбраўшы, нарэшце, найбольш дасканалы, працягвае пошукі.

Стыль Сяргея Селіханава няясныя развіцця. Прыгадаем, напрыклад, яго Канстанціна Заслонова, братоў Цубаў. «Абудзіліне Афірыі», Цы Бай-шых (леды ці не адзіны ў свеце зроблены з натуральнага партрэта класіка кітайскага жыцця), Салтыкова — Шчадрына, салгорскіх шахцэраў і будаўнікоў, у кожнай новай з работ усё ўзрастае імяненне расказаў пра чутарны свет чалавека, ісці ад сутнасці, а не ад знешняга ўражання... Уважліва перанаканіваеш, што прыёмы Сяргея Селіханава, лагічна апраўданыя канкрэтнай задачай, не з'яўляюцца самазастай — скульптурны чужы фармальны эксперымент, эксперымент дзеля самога эксперыменту.

Вонкава ён спакойны, стрыманы. Пра свае работы гаворыць каротка. Але вось едзе з ім на Палессе — на радзіму легендарных Цубаў, беларускіх Сусаніных, якія ў гады Вялікай Айчынай заваявалі атрад фашысцкіх карнікаў у нетры пушчы, адкуль тыя не здолелі выбрацца. — І з гэтым захаленнем расказвае Сяргей Селіханав пра самахварынасць гэтых сыноў нашага народа!

Перш чым стварыць скульптуру братоў Цубаў, ён не аднойчы наведваў іх родную вёску (іна сёння так і завецца — Цубы). Гаварыў з паленшумамі, тымі, хто ведаў іх... Неводнай жа фатаграфія не засталася. Але знайшліся сярод землякоў легендарных партызан падобныя на іх... Падобныя і духоўна і знешне...

Сядзеў Сяргей Іванавіч і думаю: колькі працы, колькі ўнутранай засяроджанасці спатрабілася, каб стварыць кампазіцыю — помнік братам Цубам: двое мудрых, мужных старых і ў роздуме пра жыццё і смерць...

Мне даялася бачыць гэтую работу Сяргея Селіханава ў яго майстэрні. Давалася павяваць на месцы, дзе ўстаноўлены помнік. І, слухаючы расказ майстра, я зрааўмеў многія з творчых прычынаў, якімі кіруецца мастак.

Здаецца, не бывае такога дня, каб не працаваў ён у сваёй майстэрні на Усходняй вуліцы ў Мінску. Тут мноства аскіяў партрэтаў, шматлікіх кампазіцый. Ён пакідае майстэрню толькі тады, калі едзе ў далёкую дарогу, каб лічыць лепш знайсці сваё гораў, разгадаць таямніцы іх характараў. Дарога кіліа яго то ў Салігорск, то ў Маскву, то ў гаражы Афірыю. Але і ў дарозе не расставіцца ён са сваёй «находнай лабараторыяй» — скарынкай са стэндам і іншымі прыладамі для апрацоўкі гліны, палістыліну, каменя. Ён зепіць аскіяў партрэтаў праца на будоўлі, на рабочым месцы свайго гораў.

Ніколі не дае яму пяцідзесяці год. Толькі калі пазнаёміцца з тым, што стварае Сяргей Селіханавым, — з вялікім сцасненнем, дзе жывуць нашы продкі і нашы сучаснікі, дзеці Францыі і Беларусі, кітайскія докеры і сыны Афірыі, людзі мірнай працы і героі змагання за свабоду і незалежнасць Айчыны, — зрааўмееш, колькі год напружанай працы спатрабілася, каб стварыць усё гэта.

Бадай, ні адна рэспубліканская мастацкая выстаўка распаўсюдзіла год не абходзіцца без яго твораў. Многія скульптуры Сяргея Селіханава, пакінутыя майстэрню і выстаўленыя за межамі, сталі ўсенародным здабыткам — прыгадаем помнікі Заслонова ў Оршы, Сталетаву ў Маскве, братам Цубам на Палессі, адзін з чатырох рэльефаў на помніку Перамогі ў Мінску. Нездарма гэтыя папулярныя ў Беларусі скульптары носіць ганаровае званне народнага мастака БССР.

Спрабуючы акрэсліць найбольш істотнае ў творчым абыччы скульптара, хачу зазначыць, што найбольшы поспех сустракае яго менавіта ў рэалістычнам. У работах гераічнага плана яго ўдаецца быць найбольш даходлівым, простым.

Ціпер Сяргей Селіханав працуе над праектам помнікаў героям грамадзянскай і Вялікай Айчынай войнаў на Беларусі. Адзін з іх — помнік легендарнаму Фрунзе — для Юбілейнай плошчы ў Мінску. Другі — замагарам за Савецкую ўладу — для Магілёва.

— Гэта вельмі важная тэма, — расказвае скульптар аб другім праекце. — Трэба адлюстравань найбольш выдатнага падзеі на Магілёўшчыне за апошнія пэрыяды. Зрааўмеца, гэта будзе цэлы мемарыяльны комплекс...

Працягвае мастак праца над вобразам Канстанціна Заслонова. Нядаўна ім выкананы ў мармуру партрэт двойні Героя Савецкага Саюза генерала Якубовскага, а ў граніце — партрэт Фабрыцэвіча.

І што б ні стварыў Сяргей Селіханав, мы вырабна бачым у ім прадстаўніка менавіта беларускай школы скульптараў. І гэта невядакова. У пасляваенныя гады станаўленню яго майстэрства спрыялі творчыя сувязі са старэйшымі наладзі — Міхалтам Керзіным, Заірам Агурам, Андрэем Бембелем, Аляксеем Глебавым. Нейкі час ён працаваў у Аляксеевым Глебавым у адной майстэрні, неаднойчы работаві яны выконвалі разам. А першымі, хто патрыў закладку мастака на скульптурную творчасць, быў жыццяпісец — выкладчык Віцебскага мастацкага вучылішча Уладзімір Хрустанюк. Ён не памыліўся, бо ўжо першая самастойная работа выпускнікі вучылішча Сяргея Селіханава — дзвюхфігурная кампазіцыя «Клімент Яфіравіч Варашчылаў на манёврах Беларускай вайскавай акругі» (1936—1937) — была станаўча ацэнена крытыкай за арыгінальнае кампазіцыйнае вырашэнне...

Кожнаму кроку яго творчасці спадарожнічае уважлівае вывучэнне прыроды. Іншы раз натура наваг быццам трымае яго ў палоне. Але паглыбленне па ўнутраным свят пераважае, пільная ўвага да іх псіхалагічнай прыводзіць, урэшце, да ўладды над натурай, да асэнсавання яе, да высокага мастацтва.

Скульптар усё глыбей праінае ў жыццё свайго галоўнага гераў — народа. І гэта дае падставу чакаць ад яго новых знаходак, новых нечаўторных вобразаў.

Уладзімір БОЙКА.

Танцавальны калектыв Віцебскага гарадскога Дома культуры — часты гоць у рабочых клубах і дамах культуры абласнога цэнтру. На здымку — «Лявоніха» ў выкананні танцавальнага калектыву Віцебскага Дома культуры. Фота М. РУБІНШТЭЙНА.

лямі. Пераможцам вызначаны наступныя ўзнагароды: залаты медаль ВДНГ СССР з грошовай прэміяй 200 рублёў — 20; сярэбраны медаль ВДНГ СССР з грошовай прэміяй 50 рублёў — 30; бронзавы медаль ВДНГ СССР з грошовай прэміяй 50 рублёў — 50; заахвочвальныя дыпломы ВДНГ СССР з грошовай прэміяй 30 рублёў — 150.

Творчым аб'яднанням, рэдакцыям газет і часопісаў, аматарскім і іншым арганізацыям, якія занялі прызававы месцы, прысуджаюцца:

дыпломы ВДНГ СССР І ступені — 5; дыпломы ВДНГ СССР ІІ ступені — 10; дыпломы ВДНГ СССР ІІІ ступені — 20.

Для правядзення Усеаюзнага конкурсу выстаўкі мастацкай і дакументальнай фатаграфіі ўтвораны Аргкамітэт на чале з міністрам культуры СССР К. Фурыцавай і журы на чале з галоўным рэдактарам часопіса «Савецкае фото» М. Бугаёвым.

Жадаючы прыняць удзел у конкурсе прысылаюць здымкі памерам 30 на 40 і 50 на 60 см і кантрольны адбіткі здымкаў памерам 18 на 24 см, на адваротным баку якіх у правым кутку ўказваецца назва здымка, прозвішча, імя, імя па бацьку аўтара, хатні адрас.

Фотаздымкі накіроўваць па адрасу: Масква, І-223, ВДНГ СССР, павільён «Савецкі арук» з паметкай «На Усеаюзны конкурс».

ГІСТОРЫЯ АДНАГО ПАДАРУНКА

У левінскім пакоі сярэдняй школы гарадскога пасёлка Урэчча, што на Любачыне, на самыя вялікія месцы стаў паўметравы бюст Уладзіміра Ільіча Леніна. З дзяцінства знаёмы кожнаму з нас па партрэтах кепка, прыжуроч добрых, разумных вацэй. Бюст Ільіча — падарунак школе ад пенсіонера, аднаго са старэйшых жыжораў мястэчка Івана Фёдаравіча Багалеікі. Шкаваля гісторыя ўнікальнага экспаната, зробленага рукамі невядомага майстра.

...Было гэта ў гады калектывізацыі. Зайшоў аднойчы Іван Фёдаравіч у мясцовую кнігарню.

— Ты можа забудзіўся? — здзіўлена спытаў прадавец. Ведаў ён, што Багалеіка, калі распаўсваецца, дык крыжыць ставіць.

— Не, браце, траніў я куды траба. Куплю ў цябе бюст Леніна...

Дома жонка, Аўдоўня Пятроўна, дастала з кўфэра расшыты абрус — матчыны пасег і засла-ла стол. На ім і паставілі бюст.

Пасвятляла нека адрасу ў хаце Багалеікаў. Ва ўзскім разе так здавалася Івану Фёдаравічу. Ён

і суседзям запрашаў зайсці, каб усё убачылі яго пакупку.

— Вось бюст ты купіў, Іван, гэта добра, — гаварылі мужчыны. — А сам ты, браце, неспіемны.

— У лікбэз запінуец — гораха гаварыў Багалеіка. — І Аўдоўню сваю запіну.

Бечарам сядзеў за партай і вямодзіў каракулі. І калі ўпершыню напісаў слова «Ленін» — радаваўся, нібы школьнік. Наўвучыў не толькі чытаць і пісаць. Нават вершы склаў для калгаснай пасеннагазеты.

...У ліпені сарак першага дачка Валя прыбегла з вуліцы, крыкнула:

— Немцы сядуць!

Іван Фёдаравіч зняў хутчэй са стала бюст, загараў у лодзічку і суваў у адрыве, у тайнічку. Праз некаторы час акупаны усё ж даядаліся пра бюст — нехта, вільны, падказаў. Адночы ў хату Багалеікі ўварваліся паліцэйскія на чале з афіцэрам.

— Дзе бюст? — строга і каротка спытаў афіцэр.

— Няма, разбіўся.

— Але — паверліва Аўдоўня Пятроўна.

— Знойдзеш — пааеімі! — паабяцаў афіцэр.

Усё селішча ўварушылі паліцэйскія, але бюст так і не знайшлі.

У чэрвені 1944 года, адступваючы пад наіскам Сівецкай Арміі, гітлераўцы падпалілі Урэчча. Смелымакоў, які спрабаваў тушыць агонь, сустракалі кулям.

Загарэлася і хаце Багалеікаў. Іван Фёдаравіч

хараўць у бульбяніку і з бодым глядаў, як гіне родны кут. Ва агонь перакінуўся на адрыве. Там — бюст. На стразе ўжо мітушыцца лязкі поліны.

Багалеіка кінуўся ў ахопленую агнём адрыву. Вёмшакам у густым дыме адшукаў тайнік. Скапіўшы бюст, неспрыятна папоўз па бульбяніку.

Іншы дымелі паналішчы, а з усходу ўжо нарастаў гул танкаў. Людзі вылізлі са сховішчаў, беглі сустракаць чырвонаармейцаў. Вос з-за параварту паказався танк, абвешаны барозавым вешцем. За ім — усё новыя і новыя машыны. Калона прыпынілася, і да баявых машын пачаўся дзесяткі рук з букетамі, з гладышымі малака. Падшоў да танкістаў і Іван Фёдаравіч. У руках ён трымаў бюст Ільіча. Наперад вышываў пажылы камандзір і, абняўшы худыя плечы старога, моцна, па-руску трычы расцалаваў яго.

Праз некалькі мінут танкі пайшлі на захад, а Іван Фёдаравіч усё стаў пасярод вуліцы, расчучены такой сусветнай, беражна трымаючы перад сабою ларагі бюст.

Увосьні, калі пасля доўгага пераніку ў мясцовай школе ўноў вясела завіццё званок, Іван Фёдаравіч пераступіў парог настаўніцкага пакоя.

— Вос, — хвалючыся, сказаў Багалеіка і паставіў на стол бюст Леніна. — Дару яго школе...

З татам часе, як сяма дарогань рільнік, у левінскім пакоі стаў бюст, пра гісторыю якога ведае ва Урэччы кожны: і стары і малы.

М. КУТНЯВЕЦКІ.

